

Kötöttségben szabadon Istennel

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Mindenben ott van a szabadság utáni vágy ilyen vagy olyan formában. ➡ 4. oldal

Hol a helyem a gyülekezetben?

Nagyon bízom abban, hogy mivel a hatalmában van, Isten adni fog egy új ébredést. Én ezért is szoktam imádkozni. ➡ 6. oldal

Az Úr kikövezte az utamat

Az Úrnak köszönhetően olyan családba születtem, ahol az Isten, a templom, az imádság közel állt az életünkhöz. ➡ 10. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2025. JÚLIUS • 36. évf. 13-14. szám • Ára 5 lej

Isten ígéje szabaddá tesz

„Akkor mondta el Isten mindezeket az ígéket: Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.” (2Móz 20,1–2).

A szabadság mindenkinek fontos. A szolgaság viszont sok gyötrellemmel jár. Az egyiptomi szolgaság idején Isten népe felemelte szavát az Úrhoz. Hosszú idő telt el, míg Isten meghallgatta kiáltásukat és felelt nekik, de utána kivezette népét a „szolgaság házából”, Egyiptomból. Mehettek immár az ígért földjére, amit senki sem látott, de hallottak arról a „jó és tágas”, „tejjel és mézzel folyó” földről. (2Móz 3,8) Egyiptom, a szolgaság háza és az ígért földje között pusztaság volt. Miképpen lehet oda eljutni?

A szabadítás után Isten törvényt adott a népnek. A templomokban, belső szobánkban és sok helyen még halljuk Isten szavát: Én vagyok az Úr, a ti szabadítótok. Ezek a szavak azonban nem a tízparancsolat bevezető szavai. Itt Isten saját magára irányítja a hallgatóság figyelmét. Azután következnek a parancsolatok, amelyek útjelzők az ember számára az ígért földje felé való vándorlásában. Már az elején hangsúlyossá válik, hogy itt az ember szabadságáról van szó. Isten parancsolatainak elhangzása előtt az ember meg kell hogy hallja: „Én, az Úr vagyok a te Istened...”, a te szabadítód! És Isten szava szabadító szó!

Bár csak fontos lenne ez egész életünkben!

(Folytatás a 2. oldalon)

Egységnap Debrecenben

A templom is megtelt, a tér is. Rengeteg érdeklődő vett részt az idei debreceni református egységnapon, annak ellenére, hogy hűvös volt az idő. A nagytemplom és környéke adott otthont az eseménynek. Az egyház különböző szolgálataival mellett zenei, ifjúsági és gyermekprogramok, nőszövetségi konferencia gazdagították az egységnapot látogatókat.

Ünneplő közösség lepte el Debrecen főterét május 24-én, szombaton délelőtt. „Szántások új szántást, és ne vessetek tövisek közé” (Jer 4,3b) – a lelki megújulás szükségességére hívta fel a figyelmet nyitóbeszédében Steinbach József, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke. Ugyancsak ő köszöntött először a zsúfolásig meg-

telt debreceni nagytemplomban, ahova az egész Kárpát-medencéből és a világ távoli részeiről is érkeztek református nőszövetségi tagok. A konferencián Zsindely Katalin visszaemlékezése következett Zsindelyné Tüdös Klára odaadó, kreatív szolgálatáról, sokoldalúságáról, férjével ápolt mély, szép kapcsolatáról, a háborús időkben végzett embermentő tevékenységéről és a református nőszövetségben végzett szolgálatáról.

Az egységnap lélekerősítő eseményeit a közös úrvacsorázás pecsételte meg. Hálás, aki ott lehetett.

Köszönet mindazoknak, akik együtt ünnepeltek velünk, a mozgósításban részt vevő lelkipásztoroknak, presbitereknek, gyülekezeti tagoknak. Istené legyen a dicsőség!

RÁCZ ERVIN

www.facebook.com/harangszo

Isten ígéje szabaddá tesz

(Folytatás az 1. oldalról)

Isten szava, az ő parancsolatai védelmet jelentenek az ember számára. Az ember hajlamos magát túlbecsülni. Ám Isten tudja, hogy az emberben egy nagy üresség van. Halld hát, ember: Én, az Úr, a te Istened szólok hozzád! Én vagyok a te szabadítód, és én védelek, oltalmazlak téged. Isten nem akar gúzsba kötni bennünket. Már a parancsok elhangzása előtt felhívja a figyelmünket arra, hogy neki nagyon fontos a mi szabadságunk, s az is, hogy ez tartós legyen. Erre teremtett bennünket. Ezért fontos nekünk az ő szava, ígéje, parancsolatai, hiszen mi is „pusztában” vándorló emberek vagyunk.

Amikor Isten szól, és a parancsolatokat adja a népének, felcsendül ajkáról a féltő szeretet hangja is, és így szól: „Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot...” (2Móz 20,4a). Félti népe szabadságát. Isten tudja, hogy a bálványok arra serkentenek mindenkit, hogy a nehéz élethelyzetekben az ember tőlük kérje a segítséget. Így az ember a szolgálatukba áll, a bálvány-istenek rabságába kerül.

Akkor vagyunk igazán szabadok, ha az egy, élő Istennel vagyunk kapcsolatban, közösségben. Isten ezért szól hozzánk, ezért adta a parancsolatokat és az ő ígét, mert nem a szolgágra teremtette az embert, hanem arra, hogy az ígét földjére és az ő mennyei országába eljussunk. Igaz, hogy pusztákon át vándorolunk mi is, mint a választott nép, és lehet, hogy mi is sokszor visszavágyunk Egyiptomba, előző életünkbe, a bűnbe, ahol látszólag „jól” élünk, de éppen ezért szólal meg az Úr, és tanácsol bennünket az írott ige, a Biblia és az élő ige, Jézus Krisztus által. S Szentlelke megérteti velünk, mit jelent az Ő hívása: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok néktek.” (Mt 11,28). Itt és odaát! S ez a békesség Jézusunk szabadítása, kereszthalála által lesz a mienk. Boruljunk hát le alázattal és bűnbánattal a golgotai kereszt tövében lélekben, és halljuk meg Jézusunk imáját: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!” (Lk 23,34).

CSOMAY ÁRPÁD

Betegségből szolgálatba

„Simon anyósa pedig lázas betegen feküdt, és nyomban szóltak is neki felőle.” (Mk 1,30)

Kedves Testvérem! Ismerős számodra az a helyzet, hogy valaki a családoból beteg, tehetetlennek érzed magad, és csak egyet tehetsz: imádkozol érte, vagy Jézushoz fordulsz a bajával? A mai történetben Péter anyósa fekszik lázasan. Nem sokat tudunk róla, még a nevét sem – de ez nem is számít. Ami fontos: Jézus elé viszik a gondját. Péter házasember volt, Kapernaumban lakott, anyósa is vele élt. Péter vendégszerető, gondoskodó családfő. Amikor baj volt, nem a problémát vette a nyakába, hanem Jézushoz fordult segítségért. Ez az, ami ma is példa lehet nekünk: ne akarjuk minden terhünket magunk hordozni, hanem vigyük az Úr elé.

Lehet, hogy ma te vagy az, akinek valakiért közben kell járnia. Lehet, hogy most épp

egy szeretted beteg, vagy egy másik családtagod szorul támogatásra. Mered-e őt Jézus elé vinni imádságban?

A történet legszebb üzenete, hogy Jézus soha nem késik. Odamegy, megfogja a beteg kezét, és meggyógyítja. Nincs túl kicsi vagy jelentéktelen kérés előtte. Amit tesz, az azonnal változást hoz: Péter anyósa felkel, és hálás szívvel szolgálni kezd. Te is megtapasztalhatod ezt az erőt! Jézus ma is ugyanaz, és ugyanazzal a szeretettel fordul feléd. Ne félj hozzá vinni a családod, a gondjaid, a kérdéseid. Amikor megtapasztalod az ő segítségét, ne feledd: válaszolj hálával, és szolgálj, ahol csak tudsz!

Kívánom, hogy életedben is átélhesd Jézus megújító erejét, és hálás szívvel szolgálj őt nap mint nap! Ámen.

KASZANICZKI CSONGOR

A szívbe írt törvény

„Olyan lesz az a szövetség, amelyet e napok után kötök Izráel házával – ezt mondja az Úr –, hogy törvényemet a bensőjükhöz helyezem, a szívükbe írom be, és Istenükké lesznek, ők pedig népemmé lesznek.” (Jer 31,33)

Sokan elveszve bolyonganak a szabályok és rendelkezések rengetegében. Újabb előírások születnek, néha naponta változnak a törvények. Eközben a lelkünk nyugalomra és szilárd alapra vágyik. Ráadásul nemcsak a világ bonyolultsága zavar össze, hanem a bennünk lévő ösztön is, amely tiltakozik minden körtötség ellen. Már az Éden kertjében is ez történt, ahol az ember nem bírta elviselni a korlátot, még akkor sem, ha azt maga Isten adta szeretetből.

Izráel népe ugyanezt az utat járta. Amikor jól ment soruk, gyakran megfélemltek

Istenről. Pedig a törvény világosan szól: „Én vagyok az Úr, a te Istened... ne legyen más istened rajtam kívül!” (2Móz 20,2–3) Ennek ellenére aranyborjút készítettek, majd később idegen istenekhez fordultak. Amikor eltávolodtak az Úrtól, már más parancsolatokat is könnyedén megszegték.

De vajon mi jobbak vagyunk? Aligha. A mai világ csábításai ugyanilyen könnyen sodornak minket is távol az élő Istentől. Mégis van remény, mert Isten ma is új szövetséget kínál, amely Jézus Krisztusban már valósággá lett. Engedjük, hogy Isten belülről formáljon minket azáltal, hogy a törvényét a szívünkbe írja. Ettől kezdve az Úr törvényére nem úgy tekintünk, mint szigorú szabályok gyűjteményére, hanem úgy, mint szeretetre nevelő mennyei útmutatásra. Ámen!

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Parancs és szabadság

„Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a házat felépítsétek...?” (Ezsd 5,3b)

A babiloni fogság utolsó szakaszában elkezdtek Isten hajlékának újjáépítését Jeruzsálemben. A Folyamon túli tartomány előkelőinek óvatos érdeklődését idézte elő a szépen haladó munkát.

A történet leírása figyelemre méltó fordulatot tartalmaz. Az „ellenőrök” kérdése a fent kiemelt igében parancsról szól. Károli Gáspár fordításában viszont: „Ki adott néktek szabadságot...” Nem szükséges fordítási tévedést feltételezni, mert egyértelmű, hogy a parancs és a szabadság egyazon fogalomkörhöz tartozik. Isten határozott fellépése szabadságra vezet. Egyiptom után, a honfoglalás idejét követően a babiloni fogság eredménye az új exodus, azaz Isten vezeti ki népét a fogság embertelen szabadsághiányos állapotából. „Én, én vagyok az Úr, rajtam kívül nincs szabadító. Én mondtam meg, hogy megszabadítalak, én hirdettem, nem valami idegen isten.” (Ézs 43,11–12) Isten szava nem tűri a megaláztatás szabadságvesztett állapotát sem, parancsolja a szabadságot. Kegyelme ellenállhatatlan, szeretete mindig a legjobbat kínálja.

FENYEGETÉSEK

Ki parancsolta, ki adott szabadságot nektek? A régi (Kr. e. VI. század) kérdés azóta egyre időszerűbb. Az ember parancsa mára az agresszív hatalmaskodás verbális megnyilvánulása, a szabadság pedig jó esetben kedvesen visszaköszönő emlék. Tele van a világ a felszólítások kemény imperatívuszaival, a fenyegetések özönlenek hivatalos levelekben, de már a sportpályák lelátóiról is. Ha másképpen nem megy, törpelelkű úrhatnámok, ám beteg személyiségűek robbantanak, tömegbe gázolnak, ártatlan embereket öldökölnek válogatás nélkül. Tartalmatlan parancsok telítik a parancsuralmi társadalmakat, szabadságvesztésre ítélik az emberi jogokért küzdőket. Világvallások, álkeresztények, egyházba furakodók között is bőven vannak, akik nemcsak télen, hanem viszálykodók is.

EGYHÁZÉPÍTÉS

A fogságból szabadulók hajszálpontosan megfogalmazott célkitűzéssel érkeznek haza.

„...a házat felépítsétek...” Istennek építenek, maguk is otthonra találnak, közösséget hoznak létre, egymást támogatják, szülőföldhöz hűségesek lesznek... stb. Jézus Krisztus egyházat épít, mert nem elég a falak védelme, sokkal inkább szükséges az ember épülése. Nem elég az étel, a fedél, sem a kortársakkal való viszonylagos békesség. Isten nélkül minden bizonytalan. Biztonság pedig ott van, ahol az egyház igazán van, és abban a mi házunknak is van (igazán) helye. Krisztus feje az egyháznak, mert Isten így rendelte (parancsolta), erre adta ki a szabadság „engedélyét”. Ugyanakkor az egyházépítést velünk fogja folytatni. Holnapok életfeltétele, boldogsága, örömforrása és minden, ami a teljes létszükséghez kell, ebben az építkező vállalkozásban rejlik.

ÉLŐ IGE

Nem maradhat rejtve előttünk a csak reánk szabott és csak általunk végzendő feladat módja és végrehajtásának módszere. Ezért kapjuk a Szentírást. Isten akaratának tökéletes megfogalmazásával. Élő irat a mennyből, melynek tekintélye van, ezért szeretetteljes parancs, és kegyelemből származó üdvígérlet, ezért szabadságunk letéteménye. Alázatos olvasásakor felfedezhetjük a felőle és belőle áradó erőt, mely a mienk lesz, ha alávetjük magunkat az irat mindenek felülmúló igazságainak. Dinamizálja a sokszor meglankadó, többször elszomorodó reményünket. Isten Szava élménnyé válik, ha azt a magunk sorsában vagy külső eseményekben azonosítani tudjuk. Az engedelmes igehallgatást mindenképpen hittal kísért jó cselekedetek követik. Ennek eredményeként fedezzük fel Isten ajándékát, az egyházat, benne a gyülekezet közösségét. A szentek közösségét kapjuk Isten parancsos tanácsával, a segítő szándék szabadságával.

Krisztusban elnyert szabadságunk elemi erővel szabadít fel kegyelmi ajándékokat, amelyek azért lesznek, hogy szolgáljuk egymást velük azzal, Aki velünk van a világ végezetéig.

CSÚRY ISTVÁN

Tégy egygé, Urunk!

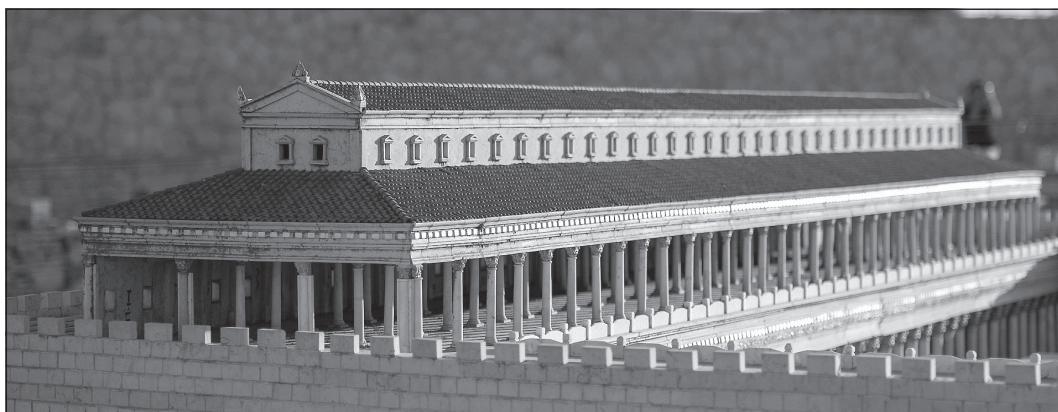
Teremtő Isten, Megváltó Jézus Krisztus, Elevenítő Lélek, áldunk és magasztalunk azért, mert ma is itt vagy közöttünk és betöltöd szívünket. Olyan jó érezni a te jelenlétedet a mindennapok rohanásában. Szívünket, lelkünket előnti a hála, amikor egy-egy élethelyzetben felismerjük a te útmutatásod, jelenléted, vigasztalásod, áldásod.

Kérünk, ne vess el minket a te arcod elől, Szentlelkedet ne vond meg tőlünk. Ne nézd a mi bűneinket, hanem tekints ránk a Krisztus áldozatán keresztül. Mi naponta növeljük bűneinket, és soha nem tudjuk kiegyenlíteni a számlát. Krisztus azonban kifizette ezt a mérhetetlen és elképzelhetetlen adósságot a golgotai kereszten. Add, hogy ezt soha ne feledjük! Legyünk ezért hálásak. Adj látó szemeket, halló füleket és értelmes szívet, hogy lássuk a csodát, halljuk hívogató szavad, és értsük életadó igéd!

Köszönünk minden egyes olyan pillanatot, amikor érezhetjük jelenléted. Add, hogy az evangélium terjedjen, hogy meglássa a világ, hogy eljöttél, tégy egygé Urunk! Köszönjük, hogy te olyan Úr vagy, akinek gondja van az övéire. Nem hagysz minket most sem félelemben. Uram, megvalljuk őszintén, naponta csak félelemre okot adó híreket hallunk a világból: háborúk, éhínség, üldöztetés, természeti katasztrófák, és meginog nádszál hitünk. Adj békességet, erőt, türelmet, kitartást. Add, hogy cselekedeteinkkel, tetteinkkel, szavainkkal a Te dicsőségedre éljünk!

Imádkozunk a betegekért, szegényekért, elesettekért, egyedül levőkért, az üldözöttekért és legfőbbképpen a gyászolókéért. Minden kegyelemnek Atyja, légy velünk, áldj és szentelj meg, védj és vezérelj minket. Imádkozunk gyülekezeteinkért, lelkipásztorainkért, a szolgáló lelkekért, református anyaszentegyházunkért, magyar népünkért és nemzetünkért. Krisztus érdeméért, hallgass meg minket! Ámen!

VARGA TAMÁS SÁNDOR

Kötöttségben szabadon Istennel

Ha ezt a szót hallom: szabadság, akkor először is Pál figyelmeztetése jut eszembe: „Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de nem válok semminek a rabjává.” (1Kor 6,12) Azt hiszem, a ma emberének többször kellene eszébe juttatni ezt.

Epekedik, vágyódik az ember a szabadság után. Ott van ez a gyermekben, aki végre szabad akar lenni a szülőtől, az iskolától, az ifjaknak szabad szerelem, szabad házasság kell, később szabad lenni családtól, gyermektől, munkától. S végül idős korban is szabad akar lenni az ember, nem rászorulni senkire. S ott van egy-egy közösség, egy nép, egy nemzet szabadságvágya is.

HONNAN KEZDŐDÖTT?

Az Édenkertből. A kígyó azt suttogja: szakíts a fáról, te mondd meg, mi a jó és mi a rossz, ne engedd, hogy Isten ugráltasson, mint egy marionettet, egy akarat nélküli bábut, vágd el a zsinórokat. Az ember pedig azóta is vagdossa. Pedig ha őszinték vagyunk, akkor be kell ismernünk, hogy a marionett „élettelenül”, mozdulatlanul marad, ha minden zsinórját elvágjuk. Ne engedd, hogy Isten rángasson! – mondja a Sátán, csak elfelejti tovább mondani: majd én foglak rángatni. Talán a bábú példa nem annyira találó, de mit mondanál arra, ha egy hegymászó elvágja azt a kötelet, amely biztosítja a mászkor? Örültség! Életünk egy hegymászás, Isten fogja életünk biztosítókötélét, ezt elvágni a legnagyobb örültség, s mégis hányan megteszik. Megtette Ádám és Éva is, s lett félelem, ujjal mutogatás, büntetés és száműzetés. Megtette a példázatbeli fiú is, hátat fordított az apjának, s eljutott a disznók vályújához.

De nemcsak a Sátán beszél szabadságról nekünk, hanem Isten is felkínálja az Ő szabadságát. „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17) Erről a szabadságról mondja Cserhádi Sándor egyik igemagyarázatában, hogy „szabaddá lenni az Isten számára”. Azaz szabaddá lenni az Istenhez való kötődésre, az Ő vezetésére, hogy úgy tegyen az életünkben, ahogy Ő akarja. Na, ez aztán a furcsa szabadság! És igazad van, testvérem, valóban az, furcsaság, hadd ne mondjam, bolondság. Úgy lenni szabad, hogy közben kötődöm Istenhez! Emberi logikánkban a Sátán ajánlata tűnik igaznak, vágj el minden kötelet, és szabad leszel. S mégis ő hazudik. Talán te is tapasztaltad, vagy ha nem, akkor nézz körül, hányan hallgattak a Sátánra, s bár Istentől megszabadultak, rabjai lettek a pohárnak, a drognak, a szex-

nek, a pénznek, a játéknak, a gyűlöletnek, a pletykának, az irigységnek, és még hosszasan sorolhatnánk. Amit Isten kínál, emberi logikákkal nem egyezik, sőt finoman fogalmazva logikai bukfenc, de mégis igaz.

VÉDFALAK

Még teológus koromban hallottam ezt a történetet. Fogta Isten az embert és elhelyezte az Édenkertben. Egy nap az ember séta közben egy hatalmas falba ütközött, nem tudott átmászni rajta. Másnap másik irányba indult el, ott is rálelt a falra. Végül rájött, hogy a kert körbe van kerítve. Nagyon bosszús lett, hogy Isten bezárta őt, s már nem is örült a kertnek. Elhatározta, hogy lebontja a falat. Másnap neki is esett, s mikor sikerült áttörnie, a túloldalon egy hatalmas szakadékot talált. Kibontotta a falat másik irányba, majd egy újabb és újabb helyen, végül lerontotta körbe az egészet, de mindenütt szakadékot talált. Miután nem volt fal, az ember a kert közepére kuporodott, reszkette, mert attól félt, hogy leesik a nagy szakadékba, s nem mert többé sétálgatni a kertben. Vajon mikor volt boldog, mikor volt igazán szabad az ember?

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Mindenki ott van a szabadság utáni vágy ilyen vagy olyan formában. S ha figyeltél egy kicsit e cikk elején felsorolt szabadságokra, akkor azt láthatjuk, hogy e szabadságok tulajdonképpen a valakitől

vagy valamitől való megszabadulást jelentik. Isten ennek az ellenkezőjét kínálja: ragaszkodást Őhozzá, függőséget, kötődést és szabadságot. Ez emberi ésszel nem összeegyeztethető, ezért is mondja az Úr: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annival magasabbak utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,8–9)

ISTEN MELLETT A HELYEMEN

Manapság már szakemberek foglalkoznak azzal, hogy már gyermekkorban tudja az ember eldönteni, mit szeretne kezdeni az életével, merre irányuljon, mert mondják az okosok: fontos, hogy az ember megtalálja a helyét, azt, amit szeret csinálni, mert akkor teljesedhet ki az élete, boldogsága. S ez valóban így van: a virágot is a helyére kell ültetni, mert hiába teszed a pincébe vagy a diófa árnyékába, ott elsatnyul, de ha napfényre és nedves helyre ülteted, zöldell, virágzik és illatozik. Isten az embert maga mellé teremtette, ott van a helyem, s ha oda kerülök, akkor leszek igazán felszabadult, boldog.

Megéri-e az Isten által felkínált szabadságra vágyani, azt választani? Mit adhat nekem? Sok mindent, én most csak egyet emelnék ki, szerintem a legfontosabbat. Felszabadulsz a bűn alól, a vád alól. Nem kis teher a bűn. Egyik kolléga mesélte, hogy egyszer egy halálköltséghez hívták. Az illetőt mindenki rendes embernek ismerte, szép családja volt, s már napok óta szenvedett, nem tudott meghalni, kínjai voltak, ezért papot hívatott. Mikor kettesben maradtak, megvallotta, hogy ő valamikor régen embert ölt. Senki nem tudott róla, sikerült titkát megőriznie, de most meg kell gyónnia, mert nem tud meghalni ezzel a teherrel. Őszintén megbánta tettét, imádkoztak, majd a lelkész elment, de még az utcakapuig sem ért, már az illető megnyugodott, meghalt. Mekkora teher a bűn, még a halál szájában is visszaránt!

S mekkora áldás ezt a terhet letenni és halni: „Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.” (Zsolt 103,10–12)

Ez csak az egyik áldása a Lélek szabadságának, van még több is, de ezeket most nem árulom el. Ha kíváncsi vagy mindegyikre, akkor járj utána te magad. Próbáld ki a krisztusi függőséges szabadságot!

„Csak ennyi?” Vagy mégis több?

Amikor írom ezt a cikket, már két hét választ el a konfirmációtól. Amikor olvasod, talán már egy hónapnál is több. Mégis úgy érzem, foglalkoznunk kell a kérdéssel, úgy is, mint akik rég konfirmáltunk, és úgy is, mint akikre újra és újra úgy bíz fiatalokat az Úr, hogy a hitüket megerősítve kellene tovább lépjenek az életbe.

NÉGY PLUSZ KETTŐ

A címben szereplő kérdés volt az idej konfirmációi prédikáció alapgondolata. Egy olyan kérdés, amely többször elhangzott, amikor társaságban beszéltem az idej konfirmációról. Hat konfirmáló ifjunkt volt. Négy lány és két fiú. És többször nekem szegezték a kérdést, amikor ezt elmondtam, hogy csak ennyi? Hozzászoktunk a kilencvenes évek nagy tömegeihez. Annak idején mi is sokkal többen konfirmáltunk. Ma már az is jó, ha egy-egy vidéki vagy akár városi gyülekezetben is évente meg lehet szervezni a konfirmációi felkészítőt vagy magát az ünnepi istentiszteletet, mert annyira kevés a gyermek, a születés. Egyfelől tehát ezért adta magát a kérdés, mert sokszor elhangzott.

Másrésről bennem is ott volt, de teljesen másként. Eltelt két év. Egy év kellett, hogy összerázdjon a csapat, bár nagyrészt osztálytársak, de ez egy teljesen más környezet. És mire igazán megtaláltuk volna a hangot, már konfirmálnak is. Csak ennyi? És ha nem jönnek ifire, akkor ennyi adatott? Csak ennyi volt?

PÉTER ÉS A TÖBBIEK

János evangéliumában van egy történet: húsvét után Péter és másik hat tanítvány elmegy halászni. Péter volt az értelmi szerző, a többiek meg vele tartottak. Valami olyasmit tettek, amihez a legtöbben értettek közülük. Talán ott, abban a pillanatban, amikor az evangélium szerint már kétszer jelent meg nekik Jézus, nem is tudtak másra gondolni és mást tenni. És ismerjük a történetet, egész éjjel nem fogtak semmit. Halmozódtak a kudarcélmények. Ott volt még, elevenen élt Péterben a tagadás emléke. Pár hete történetet csupán. Aztán ott volt, hogy húsvét napján nem hitt az asszonyoknak. Elindul halászni, nem megy vele mindenki. És nem is fog semmit. Akkor mit ér most az élete? Ennyit? Ennyi volt az egész? A tanítványság? A csodák? A kitüntetések pillanatok az életében, amikor még a tizenkettőből is őt hívta magával, őt szólította meg személyesen a Mester? És akkor most ennyi volt? Nincs tovább?

És ott van vele Tamás. Most őt említi Lukács másodikként. Nem Jánost, nem Andrást, hanem azt a Tamást, akit olyan köny-

nyen hitetlennek címkézünk. Pedig de jó lenne, ha sokszor csak annyi hitünk lenne, mint neki volt! Nem azt mondta, hogy nem hisz. Nem legyintett, hogy marhaság az egész. Ő csak bizonyítékra vágyott. Látni, érinteni szerette volna a sebeket, amelyekről eddig hallott. Megbizonyosodni arról, hogy tényleg feltámadt. Valóban feltámadt. És Jézus neki és érte is megjelent. Érdemes ezt megjegyezni: úgy és akkor jelenik meg, amikor arra szükség van! A tanítványoknak először, mert félnek és bezárkóznak. De a tanítvány dolga nem a bezárkózás. Aztán Tamásnak, amikor már ott van a többiekkel. Mert nem lehet úgy apostollá senki, hogy közben nem hisz. Hogy nincs ilyen megerősítő istenélménye. És harmadszorra megjelenik azokért, akik elmennek halászni, akik nem fognak semmit. És Péterért, akinek fel kell tenni a kérdést: szeretsz-e.

És ott van Nátánél, a galileai Kánából. Érdekes, amikor a tanítványlistát olvassuk, Nátán nincs rajta. Ott az elhívástörténete János evangéliumában, de ha szigorúak vagyunk, ő nem tartozott a tizenkettő közé. És ott van. Úgy is, hogy először nem hitte, hogy Jézus a Krisztus.

És Zebedeus fiai, a mennydörgés fiai, akik néha tényleg olyanok, mint az égiháború. Szeretett tanítvány ide vagy oda, azért János sem makulátlan. És Jézus így szerette! És mekkora örömhír, hogy Ő így is szeret!

És másik két tanítvány. Nevük sincs. Te vagy, vagy én vagyok?

És közben mindenkiben ott az érzés, kimondatlanul is: ennyi volt? Sokszor találkoztunk ezzel az érzéssel. Egy felbomló barátság, egy szétszakadó házasság, egy elmaradó gyülekezeti tag, egy bezárt templom. Ennyi volt? Megállsz egy koporsó mellett, döbbenet és kérdés. Csak ennyi? Vagy belenézel a magad hajójának hálójába. Üres. Ennyi csak? Semmi több? Ennyire vagyok

képes? Becsődöl minden? Az életem, a tanítványságom, minden?

GYÓGYÍTÓ ISTENÉLMÉNY

Minden ilyen pillanatban meghatározó az istenélmény. Mózeszt átölelte és betakarta kezével az Isten. Illés szembe tudott nézni Jézussal, Akhábbal, forgószéllel, föld-rengéssel és tüllel, de amikor Isten hangja szólalt meg, elbújt a palástjába. Péternek már nem kell elrejtőznie. A hajón van, nem fogtak semmit, és akkor egyszer csak valaki megáll a parton, rákérdez a kudarcukra, és elmondja, hol kell a hálót bevetni. És János felismeri. Péter pedig beugrik a vízbe, és kiúszik a partra. Nincsenek messze a parttól, talán csak rohan, elesik, gázol a sekély vízben. De érzi, minél hamarabb oda kell érnie Urához!

Mert megérti, nem csak ennyi. Nem csak az a három év, nem csak az a pár nap, ami a feltámadástól eltelt, de neki még sokkal több van hátra. És ha nem sikerül, akkor megáll a parton az, Aki tudja, hol és hogyan kell meríteni a hálót, hogy tele legyen halakkal.

És mégis, csak ennyi? Csak az a pár tanítvány? Jézus tényleg abból akar olyan egyházat, amin a pokol kapui sem vesznek diadalmat? Van erre reális esély? Van arra esély, hogy az a nálunk hat, nálatok több vagy kevesebb konfirmáló, ha egyáltalán volt, az lesz a gyülekezet? Annyira nem látjuk bennük!

De Péterben, Jánosban, Tamásban vagy a többiekben, ők magukban és egymásban, vajon látták a tanítványt? Látták azt, aki majd elindul és élete árán is hirdeti az örömhírt? Vagy csak annyi visszhangzott bennük, hogy halászunk egyet, és megy mindenki a dolgára? Ennyi volt? Lekonfirmálunk, kikonfirmálunk és megyünk a dolgunkra? Nem tudom. Csak annyit, hogy Ő ma is ott áll a parton.

VARGA BOTOND

Hol a helyem a gyülekezetben?

Egy olyan témáról írok most, amely teljesen kívül esik a komfortzónámon: kinek hol van a helye a gyülekezetben? Arról is, hogy mindenki megtalálja-e a helyét benne, s arról, vajon levetjük-e a társadalomban betöltött szerepünket gyülekezeten belül. Egyenrangúak vagyunk-e, annak érezzük-e magunkat a gyülekezetekben?

Tulajdonképpen ezekről a kérdésekről nincs túl sok információ, nem tudom, ki hogy gondolkodik róluk, inkább csak saját rálátásom van, így leírom a saját véleményemet és elképzeléseimet ezzel kapcsolatban.

A JELENKOR MÁS

Ha rátekintek a világunkra, azt tudom elmondani, hogy van, amit szeretek ebben a mostani korban, és természetesen van, amit nagyon nem. Viszont nem tudom azt mondani, hogy a mostani kor mindenben rosszabb, mint a régi volt. Azt sem lehet kijelenteni, hogy jobb, inkább azt, hogy más.

Először is csökkentek a társadalmi különbségek az emberek között. Van ennek egy negatív kicsengése, mert ez azt is magával hozta, hogy sok emberben ma nincs tisztelt a másik iránt, nem számít, hogy az illető például orvos, rendőr, tanár vagy bármi más. A pozitív kicsengése a különbségek csökkenésének az, hogy emberibb és megközelíthetőbb lett mindenki. Emlékszem, körülbelül húsz évvel ezelőtt, ha valakinek kórházba kellett mennie, voltak orvosok, akik az Olümposzon érezték magukat, és egyfajta „féllistenként” kellett tekinteni rájuk. Soha nem felejttem el, hogy egyszer futottam egy orvos után, mert nem állt meg annyira sem, hogy két szót váltson velem. Csak menet közben dobott oda egy félmondatot, azt is elég megállító hangnemben.

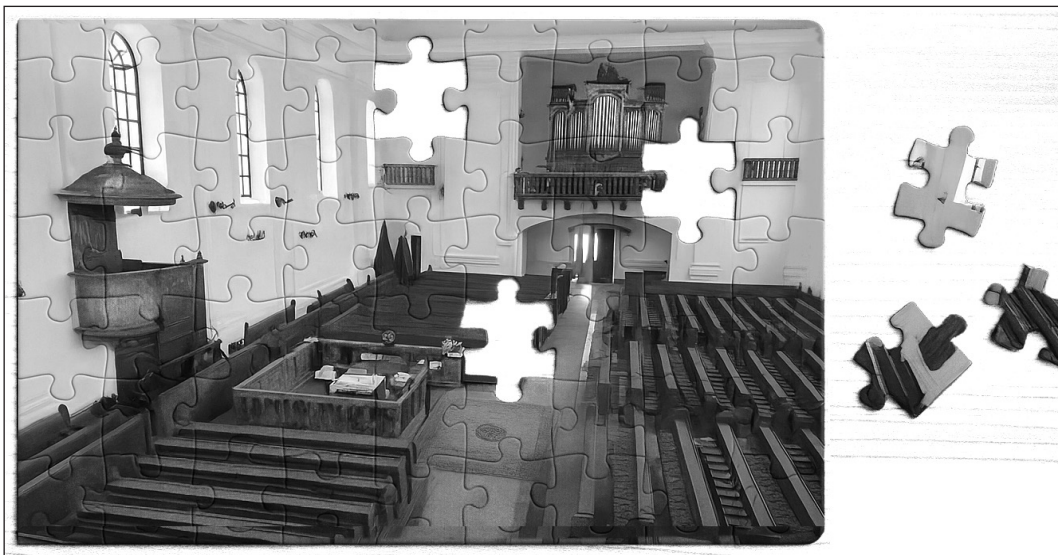
Az egyházi vezetőségünk is sokkal közvetlenebb, mint az évtizedekkel ezelőttiek. Ha találkozunk közülük bárkivel, nem kell egy nappal előtte kigondolni, vajon mit mondhatunk neki, egyáltalán hogyan szólíthatjuk meg.

Nos tehát ez az egyik, amit nagyon szeretek a 21. századnak a mostani éveiben.

MEGTALÁLJUK A HELYÜNK?

A fő kérdés az, hogy ma vajon megtalálja-e mindenki a helyét a gyülekezetében. Nos, ebben viszont nem vagyok biztos. Ráadásul ez nagyon sok mindentől függ. Függ a lelkipásztortól is, hogy milyen módon szervezi a gyülekezetet, mennyire ad teret különböző gyülekezeti csoportoknak.

Függ attól, hogy meg akarja-e találni a helyét a gyülekezetében a gyülekezeti tag, egyáltalán keresi-e.

Jó lenne, ha úgy működne a gyülekezet, hogy annak tudatában vagyunk, hogy Isten színe előtt mindenki egyforma, így egymáshoz is ennek tudatában kellene viszonyulnunk. Az ideális gyülekezet az lenne, ha mindenki mindenkire testvérként tekintene, és azért keresné a helyét a gyülekezetben, hogy Istenhez minél közelebb kerülhessen.

Azonban a gond az, hogy mindenki behozza a hétköznapi életéből a kapcsolatait, s a kapcsolatok minőségét. Akivel hétköznap nem beszélget, azt a gyülekezetben sem szólítja meg, akivel a hétköznapokban ellenséges viszonyban van, azt a gyülekezeti közösségben is elkerüli. Nem látni változást ebben az esetben, vagy legalábbis én nagyon keveset látok. Azért nincs változás, mert nincs törekvés rá.

Sokszor érzékelem azt is, hogy az egymás iránti viszonyulások sem változnak, vagyis nem is próbálkoznak kedvesebbnek lenni ott, ahol probléma van. Nekem az volt az elképzelésem az általam kigondolt ideális gyülekezeti életről, hogy ott mindenki egyforma, és ha valami gondjuk akad az embereknek egymással a hétköznapokban, azt megbeszélhetik ott bent a gyülekezetben belül, akár közvetítői segítséget is kérve.

A valódi tisztázások helyett azonban inkább azt látom, hogy akiknek konfliktusuk van egymással a kinti világban, azok vagy el sem jönnek, ha megtudják, hogy ott lesz a másik személy is, vagy jó távolra ülnek egymástól, hogy ne kelljen beszélgetniük.

GYERMEKI TISZTASÁG

Akikkel könnyebb dolgozni, azok a gyermekek. Nem véletlenül mondta Jézus, hogy olyanoknak kell lennünk, mint ők. Mi a könnyebb velük? Ha össze is vesznek, hamar kibékülnek és elfogadják egymás társaságát; ha felhívjuk a figyelmüket a gyengébbekre, akkor nem lesz kiközösítve senki. Akárhányan vannak együtt, szeretnek egymással

játszani. Roppant őszinték, kimondják, amit gondolnak, ezért könnyebb a kapcsolatot rendezni közöttük, mert nem kerülgetik egymást, sőt, ha probléma van, konfrontálódnak egymással. Sokszor a pedagógusok nehezményezik, hogy a gyerekek gyakran civakodnak, akár verekednek is. Biztosan sokkal nehezebb rendet tartani közöttük, mint ha szépen, mosolyogva, kézen fogva sétálgatnának egész délelőtt, csakhogy ők minden problémát ott helyben meg is akarnak oldani. Igaz, hogy sok esetben egy kisebb gondból kialakul egy sokkal nagyobb, de mindenre reagálnak, nem viselnek álarcot, nem kerülgetik egymást, nem kétszínűek.

Szerintem a felnőttek rontják el a gyerekeket. S a felnőttek ma is álarcot viselnek valamilyen szinten a gyülekezetekben. Az viszont változott, hogy a társadalmi különbségek már nem vetnek akkora szakadékot az emberek közé, mint korábban.

Az pedig ennél is rosszabb, hogy a gyülekezet nagyobbik része, szerintem minimum a fele, de van, ahol akár a kétharmada is, egyáltalán nem találja meg a helyét, vagy nem is keresi. Egy részük családlátogatáskor megnyílik, elindul egy beszélgetés, de nincs folytatása. Ugyanis gyülekezeti közösségbe nem vágnak, s ha el is jönnek, karácsonykor, templomba, nem érznek vágyat újra felkeresni Isten házáat.

Nem csupán a gyülekezeti, hanem mindenféle közösségi életünk leáldozóban van. A családok élete egyre inkább a lakás falain belül zajlik, nemritkán mindenkinek a saját külön szobájában, érdemi, mélyebb beszélgetések nélkül.

Nem tudom, mivel lehetne ezen változtatni, mivel én már több dolgot kipróbáltam, de a gyülekezeti tagok egy részét semmivel sem tudtam megmozdítani. Ez elkeserítő számomra, de nagyon bízom abban, hogy mivel a hatalmában van, Isten adni fog egy új ébredést. Én ezért is szoktam imádkozni.

Mit tanít a Szentírás a gyermeknevelésről?

Bibliai útmutató gyermekeink keresztyén hitben való neveléséhez

Vizsgáljuk meg Isten ígéje alapján, hol van a gyermek helye a családban, mire van szükségük a gyermekeknek, és hogyan neveljük őket Isten akarata szerint!

HOL VAN A GYERMEK HELYE A CSALÁDBAN?

Először két végletet hadd említsek. Ezek távol vannak a Szentírás tanításától, de sajnos gyakran lehet találkozni velük. Az egyik ilyen véglet az, amikor a gyermek teher, felesleg, csak gondot okoz. Jobb lenne, ha nem lenne. Vagy jobb lenne, ha később jött volna. Sok szülő ezt meg is mondja a gyermekének: téged nem akartunk, csak úgy lettél. Korábban jöttél, mint ahogy terveztük. Szerettünk volna még tanulni, gyűjteni, utazni, élni. Rettenetes lélekgyilkosság az, amikor valaki ilyet mond a gyermekének. Már az is baj, ha ilyet gondol. De ha kimondja, azzal olyan sebeket okoz, amiket egy életen át hordoz a gyermek. Minden alap nélkül rossz lelkiismerete lesz, mintha ő lenne az oka a szülei boldogtalanságának. Mintha miatta nem valósulhatott volna meg sok jó dolog. Kedves szülők és jövőd szülők, sose tegyetek ilyet, mert sok lelki görcs születik abból, ha valaki nem érzi magát vártnak, elfogadottnak, fontosnak, értékesnek!

Olyan is előfordul, hogy a szülők nem fogadják el a gyermekük nemét. Amikor ilyeneket mondanak: ha már lettél, legalább fiúnak születted volna. Vagy amikor a kamasz fiukkal küszködve azt mondják: bárcsak egy aranyos kislányt kaptunk volna. Ez is múlhatatlan sebet okoz a gyermek lelkében. A legtöbbször ezeket a sebeket csak az áldott orvos, Jézus Krisztus tudja begyógyítani.

A másik véglet az, amikor a családban bálványozzák a gyermeket. Jelképesen szólva: drága játékokból építenek neki emelvényt, arra felhelyezik és istenként tisztelik. Körülötte forog minden és mindenki. Ő szabja meg a szülők időbeosztását, a programjaikat. Ő szabja meg a családban az étrendet és a költségvetést. Csakugyan imádják a drágát. Ezt azután meg is szokja, egy idő után meg is követeli.

Nemcsak a nagyszülőknek a kísértése ez, hanem némely anyukáknak is, és elkezdik már az áldott állapot közepe táján. Egyre kevesebbet törődnek a férjükkel, meg önmagukkal is, és csak a várva várt kicsike tölti be a gondolataikat. Vége van a házasságnak, vége mindenféle gyengédségnek és figyelmességnek a férj iránt, mert jön a császár, készen van a trónja. Ha ez állandósul azután is, hogy hazatérnek a kórházból: csak a gyermek lesz a fontos, és mellette sokadrangúvá válik minden és mindenki,

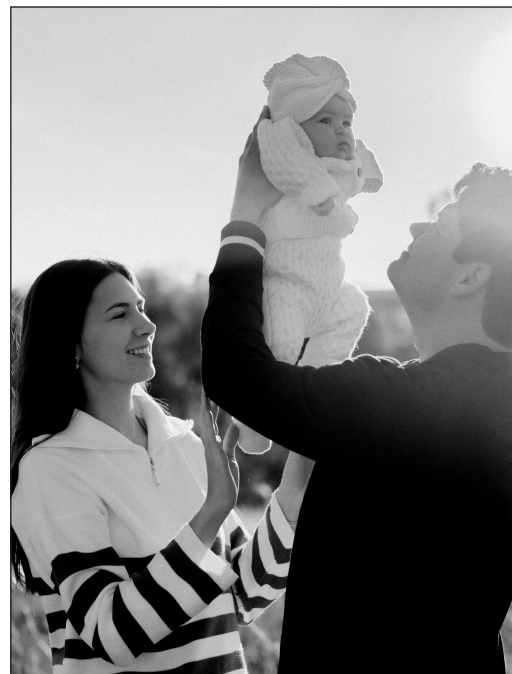
akkor a legbiztosabb úton haladnak a házasságuk és a gyermekük tönkretétele felé.

MIT TANÍT NEKÜNK A BIBLIA?

A tapasztalat azt mutatja, hogy a legtöbben a gyermeket teszik az első helyre, utána a házasságot, és Isten kerül a sor végére. A vallásosabbak a gyermek után Istent teszik a második helyre, és a házasság kerül a sor végére.

A Szentírásban egyértelműen és határozottan azt olvassuk, hogy ennek a háromnak az Istentől rendelt sorrendje, ami nekünk és gyermekeinknek is a legjobb, ha Isten van az első helyen, a második a házasság, és a harmadik a gyermekek. Az, hogy a harmadik helyre kerülnek, nem azt jelenti, hogy ők az utolsók, hanem azt, hogy az a legvédebb hely.

Ha Isten gondviselő szeretete borul egy család fölé, és ezen belül a szülők mindvégig szeretik egymást, akkor ebben a kettős

burokban van a leginkább védve a gyermek. Ahol ez így van, ott általában többes számban lehet beszélni: a gyermekek. Ebben a védettségben fejlődnek harmonikus személyiséggé, egészséges jellemmé. Ebben a biztonságban válhatnak a szó eredeti, bibliai értelmében emberré. Amikor pedig önállóak lesznek, ebből a védettségből kikerülve helyesen tudnak élni a szabadságukkal.

A Biblia tehát azt tanítja, ha szülőként jót akarunk a gyermekeinknek, akkor legyen az életünkben az abszolút első helyen mindig az élő Isten, akit egy szívvel, egy szájjal tisztelünk. Utána következzen a házastársunk, akit minden élethelyzetben egyformán szeretünk, tisztelünk és segítünk. Így fogjuk tudni helyesen együtt nevelni a gyermekeinket.

Nem majomszeretettel, mindent megengedő és megadó kényeztetéssel, hanem azzal a szeretettel, ami azt adja nekik mindig, amire éppen szükségük van. De ha a gyermek ül a trónon, és kis istenné tesszük, bálványozzuk, vagy ha tárgynak tekintjük és átnézzük rajta, mert csak gondot okoz, akkor tönkreteesszük.

HOGYAN MŰKÖDIK EZ A BIBLIAI CSALÁDMODELL A GYAKORLATBAN?

Azt, hogy Isten van az első helyen, nem mi döntöttük el. Nem mi tesszük őt az első helyre. Ő tőlünk és a vélekedésünkől függetlenül az első helyen van, mert ő Isten, akárhogy vélekedik róla bárki. A hívő ember csak felismeri és elismeri, hogy ő Isten, és így viszonyul hozzá. Ezért lesz az istenfélő családoknál természetes, hogy ki az úr a házban. Az Úr az úr a házban. Az az Úr Isten, aki előtt tisztelettel borulunk le, mint férj és feleség, apa és anya. Látni tőlünk a gyermekek a jó mintát, talán majd ők is eljutnak oda, hogy szívből tiszteljék őt. Mivel a hívő ember felismerte és elismerte, hogy Isten az Úr, nem akar uralkodni sem a házastársán, sem a gyermekein, sem az öregedő szülőkön. Senkin, mert az Úr uralkodik, és együtt akarnak engedelmeskedni az Úrnak.

A második helyen a házastársunk van. Nem a szüleink, nem is a gyermekeink. Nem ők parancsolnak, az Úr parancsol mindnyájunknak, és őelőtte leborulva tudjuk jól szeretni egymást, mint férj és feleség. Azok a szülők teszik a legtöbbet a gyermekeikért, akik egymást igazán szeretik. Ezt nekünk komolyan kell vennünk. Mert ebben a kettős burokban vannak igazán védve a gyermekeink. Ez ad olyan fészkelemet, amelyben kibontakozhatnak, és ahonnan majd szárnyukra engedhetjük őket.

A gyermek van a harmadik helyen az istenfélő családokban. A Szentírás ugyanis azt tanítja, hogy a gyermek nem végső célja és értelme a házasságnak, hanem a gyümölcse. Így olvassuk ezt a 127. zsoltárban: „Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsolt 127,3) A házasságnak az a célja, amit az 1Móz 2,24-ben és az Ef 5,31-ben így olvasunk: „lesznek ketten egy testté.” Ez az a különös testi-lelki egység, ami egyetlen más emberi kapcsolatban sem jöhet létre.

Így érthető az, hogy ha egy házasságba nem adatik gyermek, pedig szeretnék, attól annak a házasságnak még van értelme, emiatt nem válik értelmetlenné. S amikor az utolsó gyermek is kirepül és önálló lesz, akkor a két otthon maradt szülőnek a házassága nem válik céltalanná.

PAÁL KÁROLY: az Ige nem ismer

Az, hogy Isten kegyelméből lelkészcsaládban nőttem fel, az életem egész irányát meghatározta, mondja Paál Károly, a hollandiai Amszterdamban szolgáló lelképásztor. Szerinte mivel ma zajosabb, zaklatottabb, felgyorsultabb a környezetünk, ezért tudatosan kell keresnünk a csendet, a belső elcsendesedést.

– Lelkészgyermekként nőttél fel. Hogyan emlékszel vissza a parókiára, a gyülekezet közelségében megélt évekre?

– Az, hogy Isten kegyelméből lelkészcsaládban nőttem fel, az életem egész irányát meghatározta. Mindkét nagyapám is lelkészként szolgált, így a templom, a gyülekezet és az istentisztelet nemcsak külső környezetként, hanem belső valóságként is végigkísérte gyermekkoromat. Akár Kisfűlpösön, akár a Szilágyságban, ahol születtem, vagy később a Mezőségen, a Maros mentén, mindenütt éreztem a templom közelségét, és ezen keresztül Isten jelenlétét és szeretetét. Számomra ez nem csupán egy vallásos háttér volt, hanem élő valóság: Isten szeretete. Ebben a szeretetben neveltek szüleim és nagyszüleim is, a hit és a közösség természetes közege volt a mindennapjainknak.

– Mi hiányzik számodra a jelenben abból a csendesebb, lassúbb, nyugodtabb időszakból, amikor még gyermek és tizenéves voltál?

– A gondtalan élet. Akkoriban a szüleim szeretetteljes gondoskodása vett körül, ők hordozták a döntések és a mindennapi felelősség súlyát, így rám nem nehezedett akkora nyomás. Természetes volt, hogy bizalommal fordulhatok hozzájuk, és nem kellett még a világ terheivel megküzdenem. Ma már egy egészen más környezet vesz körül: a hollandiai Randstadban lakom, Amszterdam, Rotterdam, Hága és Utrecht közelségében, ahol 8 millióan élnek. A ritmus felgyorsult, az élet zajosabb, zaklatottabb. Ebben a felgyorsult környezetben tudatosan kell keresnem a csendet, azt a belső elcsendesedést, ahol gyermeki hittel és bizalommal újra megvallhatom: mennyei Atyám most is gondot visel rám.

– Édesapád idén ünnepelte 88. születésnapját. Az ő szolgálata, hatása volt-e az, ami a lelkészi pályára vezetett, vagy ezt az irányt egyénileg is meg kellett harcolnod?

– Édesapám élete és szolgálata valóban áldás volt számomra, és mély hatással volt rám. Nemcsak példát, hanem lelki örökséget is adott. Mégsem mondhatom, hogy azért választottam a lelkészi pályát, mert ő is az volt. Ez az út számomra hosszú és küzdelmes volt, tele kérdésekkel, belső vívódással és sok imádsággal. Nem emberi hívásra vagy küldésre jelentkeztem a teológiára, hanem mély,

belső elhívást követve. Még a teológiai éveim alatt megkértem, hogy karácsonykor szolgáljak a mezőszéki szórványban. Oroszfőjára és Komlódra mentem. Hazaérve édesanyám elmondta, hogy éppen ott, ahol szolgáltam, 1880 és 1888 között az ükapám volt a parókus lelkész, ami mélyen megérintett. Mint ha Isten nemcsak küldött volna, hanem újra össze is kötötte volna a múltat a jelennek, a családi örökséget az elhívással.

– A gimnáziumi évek után Hollandiába kerültél. Meséld erről az időszakodról!

– 1989-ben érettségiztem, és rögtön megkaptam a sorkatonai behívómat. Ez éppen a decemberi forradalmi, anarchikus időszakra esett, amikor sok fiatal halasztást kapott. 1990 januárjában ismét behívtak, de akkor sem vittek el, azt mondták, majd tavasszal. Én azonban nem vártam meg a tavaszt, elindultam Magyarországra, majd onnan tovább Hollandiába, s ott három évet töltöttem a nővérem családjánál. Akkor született meg nővérem kislánya, őt pesztráltam, segítettem a gondozásában; ez egy különleges időszak volt számomra. Azóta is hálával gondolok erre vissza, mert amit akkor szeretetből adtam, azt az évek során többszörösen is visszakaptam tőle. Ebben az időszakban tanultam meg hollandul, és ott szereztem meg a kamion- és buszsofőri képesítést is. Akkor még szigorú szabályok vonatkoztak a román állampolgároknak, nem kaptam letelepedési engedélyt, így sem továbbtanulni, sem ott maradni nem tudtam. Ebben a bizonytalan helyzetben kaptam egy tanácsot egy hollandiai magyar református lelkésztől: azt javasolta, hogy ha valóban lelki elhívást érzek, akkor térjek vissza Magyarországra és végezzem el a teológiát. Így kezdődött az utam visszafelé, egy új irányba, Isten vezetését követve.

– A hollandiai évek önállóságra tanítottak, korodhoz képest érett fiatalemberként ültél be az egyetem padjaiba.

– Való igaz, a hollandiai évek sokat adtak: önállóságra neveltek, tágitották a látókörömet, és megtanítottak alkalmazkodni, felelősséget vállalni. Sokat láttam, tapasztaltam, tanultam; mégis, amikor visszatértem Magyarországra, még mindig kereső ember voltam. Nagy áldásként éltem meg azt az időszakot is, amikor három év idegenbeli élet után újra itthon lehettem, még ha nem is Erdélyben, hanem Magyarországon. Egyfajta kis Erdélyország alakult ki a Reménység Szigetén. A főiskolán erdélyi testvérekre, barátokra találtam, akik között otthon érezhettem magam. A következő években is gazdag lelki élményekkel, értékekkel találkoztam. Ezekből a mai napig merítek, és mély hálával gondolok vissza arra az időszakra. A legfontosabb azonban az volt, hogy ebben a kereső állapotomban egyszer csak ráésszám: nemcsak én keresek, hanem engem is keresnek. Isten már jóval előttem elindult felém. Megértettem, hogy amit Jézus mondott: „mert azért jött az Embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”, az rólam is szól. Ez a felismerés formálta át igazán a lelki látásomat, és ez vezetett közelebb az elhíváshoz is. Isten nemcsak tanítani akart, hanem megszólítani, vezetni és szolgálatba hívni is.

– A kétezres évek elején kezdődött második hollandiai időszakod, és azóta is tart. Az Amszterdami Magyar Református Gyülekezet lelkészeként szolgálsz. A kisfűlpösi lelkészgyerekek vállára palást került. Hálás vagy?

– Valóban, a kétezres évek elején kezdődött az az időszak, amely végül Hollandiába vezetett, de előtte még Erdélyben kaptunk egy különleges küldetést: feleségemmel öt éven át vezettünk egy gyermekotthont Gyergyószentmiklóson. Ott 32 gyermeknek lehetett „apjuk-anyjuk”, az áldás és a felelősség naponta kéz a kézben járt. Ezek az évek mély nyomot hagytak bennünk, sok mindenre megtanítottak: türelemre, önfeláldozásra, de legfőképp arra, hogy az Isten iránti szeretetet a legkisebbek szolgálatán keresztül lehet a legigazibb módon megélni. Csak ezután kerültünk ki Hollandiába, ahol jelenleg az Amszterdami Magyar Református Gyülekezet lelkészeként is szolgálom. De polgári foglalkozásom is van, hiszen a gyülekezet még nem tud fenntartani egy teljes állású lelkészt. Hétköznapiakon a Bárka Alapítványnál dolgozom szociális munkásként, heti 40 órában. Ez a szervezet azt az elvet képviseli, hogy aki erre a „bárkára” felkerül, az megmenekülhet: lelki, testi vagy társadalmi pusztulástól egyaránt. Munkánk főként Kelet-Európából

határokat, ahol szól, ott élet fakad

érkező, Hollandiában bajba jutott emberek megsegítésére irányul, különösen azokéra, akik mély függőségekben szenvednek. Az én tevékenységem középpontjában elsősorban magyar és román honfitársaim állnak, akikkel az élet legnehezebb terein találkozom: az utcán, hajléktalanként; kórházakban, ahol testi-lelki gyógyulásra várnak; börtönökben, ahol a megváltás lehet az utolsó remény; vagy éppen pszichiátriai intézetekben, ahol a legmélyebb sebek kerülnek felszínre. Sokszor rendkívül nehéz ez a szolgálat, vannak helyzetek, amikor már csak a gyászhiért tudjuk közölni a hozzátartozókkal. Mégis, a legnagyobb ajándék az, ha valakit sikerül felemelni és új esélyt adni az életre. Ilyenkor válik igazán élővé a Bárka küldetése, és ez megerősít bennünket a folytatásra. Ha visszatekintek az elmúlt évekre és látom, hogy Isten hogyan vezetett végig az utamon, a válaszom egyértelműen: hálás vagyok. Hálás minden állomásért, minden próbáért, minden ajándékért, amit a szolgálatban kaptam. Az, hogy ma az Ő palástjával szolgálhatok, nem az én érdemem, hanem az Ő kegyelme. Ahogy Pál írja: „De hálát adok annak, aki megerősített engem, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy húnek ítélte, és szolgálatra rendelt engem.” (1Tim 1,12)

– Meséld az ottani gyülekezeti életéről! A fotók alapján a gyülekezet zöme fiatalokból áll.

– Amszterdamban valóban főleg fiatal családok alkotják a közösséget. Sok gyermek is van, nekik külön gyermek-istentiszteletet tart a feleségem, Ildikó. Ő vezeti a gyermekszolgálatot, nagy szeretettel és odaadással. Az amszterdami gyülekezet, mint maga az egész misszió, a semmiből indult. Úgy, ahogyan Isten a világot is a semmiből teremtette az Ő igéje által, úgy formálta itt is az Ő szavával és kegyelmével a közösséget. Emlékszem, az első alkalommal mindössze öten voltunk jelen, ma már negyvenen-ötvenen gyűlünk össze rendszeresen. A gyülekezetünk sokszínű, a Kárpát-medence különböző részeiből származnak a tagok: Erdélyből, Partiumból, Felvidékről, Kárpátaljáról és Magyarországról is. Mindez gazdagítja a közösséget, és azt mutatja, hogy az Ige nem ismer határokat, ahol szól, ott élet fakad.

– Hollandiában hány helyen léteznek magyar református gyülekezeti közösségek?

– Isten kegyelméből ma már több hollandiai városban is össze tudnak gyűlni havonta egyszer a magyar református hívek istentiszteletre. Úgy osztottuk be a hónap vasárnapjait, hogy minden héten legyen legalább egy olyan hely, ahol magyarul is szól Isten igéje. Így alakult ki az a rend, hogy a hónap első vasárnapján Rotterdam, a másodikon

Amszterdam és Zwolle, a harmadikon Hága, a negyediken pedig Vianen ad otthont az istentiszteleteknek. A rotterdami és amszterdami istentiszteleteket 2018-ban kezdtük el. Hosszú imádság előzte meg ezt, s az Úr kegyelméből meghallgatta. A gyülekezetek azóta is élnek és növekednek. Fontos eseménye közösségi életünknek, hogy minden évben megrendezzük a hollandiai magyar reformátusok testvértalálkozóját. Erre az ország különböző pontjairól érkeznek gyülekezeti tagok és szolgálattelvők. Az idei találkozó június 23-án volt Harderwijk városában, mely a magyar reformátusok számára különleges emlékeket őriz. A 17–18. században sok erdélyi és magyarországi diák – az úgynevezett peregrinusok – tanult ott.

– Számos, nem feltétlenül jó irányú változást látunk manapság a világban. Ezek befolyásolják-e a korábbi jó magyar-holland kapcsolatokat?

– A 15 éves hollandiai tartózkodásom alatt azt tapasztaltam, hogy a hollandok alapvetően kedvelik a magyarokat, sokakban él pozitív kép rólunk, különösen azokban, akik ismerik a történelmi, kulturális vagy egyházi kapcsolatainkat. 2014-ben, amikor a *Michiel de Ruyter* című történelmi film utolsó részét forgatták Amszterdamban, megkeresett Fritz de Ruyter, a tengernagy egyik leszármazottja, hogy statisztaként játsszam el egy magyar református lelkipásztor szerepét. Így történt, hogy a film zárójelenetében, a koporsó mellett én is látható vagyok, magyar református lelkészi palástban, amely egykor Hollandiában szolgáló lelkipásztore volt. Akkor még

nem sejtettem, hogy négy évvel később már valódi szolgálatot végzek majd Amszterdamban, abban a városban, ahol egykor a híres magyar nyomdász, Misztótfalusi Kis Miklós kinyomtatta az aranyos Bibliát. A múlt és jelen eme különös találkozása számomra megerősítése annak, hogy a magyar-holland egyházi kapcsolatokban sokkal több a közös érték, mint amit bármilyen társadalmi változás elhomályosíthatna.

– Életed folyamán számos helyen megfordultál és éltél több-kevesebb ideig. Hol érzed magad otthon?

– Minden állomásnak megvolt a maga szépsége, ajándéka, formáló ereje. Isten kegyelméből mindenhol kaptam olyan emlé-

keket, embereket, élményeket, amikért hálás lehetek. Erdély az otthon ízét, a gyökereimet jelenti, az első lépéseket az életben és a hit útján. Magyarországon barátokra, lelki testvérekre találtam, akik mellettem álltak az elhívás tisztázódásának idején. Amerikában megérintett az ottani gyülekezeti élet eleven hite és nyitottsága. Hollandiában pedig újra-kezdhettem, szolgálhatok, és a családommal együtt élhetem meg a mindennapok áldásait. Azt hiszem, nem tudnék egyetlen helyet kiemelni. Otthon ott van számomra, ahol a szeretteim, a családom velem vannak, ahol szeretnek és szerethetek. Mert a valódi otthon több, mint egy földrajzi pont: az a hely, ahol békességben élhetek másokkal és Istennel. „Mert mi itt nem maradandó városban élünk, hanem az eljövendőt keressük.” (Zsid 13,14)

Az Úr kikövezte az utamat

Kedves Olvasóink! Az elmúlt alkalmakkal olyan férfi lelkipásztorok életébe tekinthetünk bele, akik családjukban, gyülekezetükben és egyházmegyéjükben végezték legjobb tudásuk szerint szolgálatukat. Természetesen folytatni szeretnénk a sorozatot.

A mostani alkalommal a gyengédebb nemhez tartozó személlyel beszélgettem, aki a Szilágyság szülötte. Nemes-Szabó Renáta Szilágynagyfaluban tanult meg járni, és azóta is ennek a régiónak hepehupás tájain barangol. Bár tanulmányait az anyaországban kezdte, elvégzésük után nem volt más opció, csak „hazajönni” és „ittthon” folytatni megkezdett álmait.

– Mikor fogalmazódott meg benned a szolgálathoz való vonzódásod? Mi volt hívogató ebben a hivatásban?

– Az Úrnak köszönhetően egy olyan családba születtem, ahol az Isten, a templom, az imádság közel állt az életünkhöz. Már gyerekkoromban mindig vágytam és lelkesen mentem a vallásórákra, katechéisra, a templomba. Konfirmáció után vasárnapi iskolát vezettem, folyamatosan részt vettem a vakációs bibliahét szervezésében. A megyei ifjúsági táborokat soha ki nem hagytam volna, annyira szerettem azt a közösséget.

Lukács József lelkipásztorom mindig lelkesített, támogatott, vezetett engem ezen az úton; ő is nagyban hozzájárult prédikációival, a beszélgetésekkel ahhoz, hogy a lelkési útra térjek.

Az Istennek tett szolgálat mindig vonzó volt számomra, de kamaszként még kerestem a helyem. A tizennyolcadik születésnapomra egy utazást kaptam ajándékba a szüleimtől, mégpedig Taizébe (Franciaország), egy ökumenikus keresztyén ifjúsági táborba, ahol ötezer fiatal egy héten át Isten dolgaival foglalatosskodik, imádkozik, dolgozik. Nagyon átforgalmazott és elgondolkodtatott ez a tábor. Akkor döntöttem el igazán, hogy lelkipásztor szeretnék lenni, szolgálja akarok lenni az Úrnak. Az Úr pedig a többit szépen kikövezte, vezette. Megáldotta minden lépésem Szilágynagyfaluból egészen Debrecenig, majd vissza és megérkezve Selymesilosvára.

Mi volt vonzó ebben a hivatásban? A szolgálati lehetőség. Elsősorban az Istennek való szolgálat, és ezáltal másoknak is. Gyerekeknek, fiataloknak, időseknek, gyászolóknak beszélhetek az evangéliumról és Krisztus vezetéséről. Ezáltal épülhet és gyógyulhat a lélek, az élet és a jövő.

– Nőként érezted-e eddig, hogy nehezebb a szolgálat, mint például egy férfinak?

– Több apró, hétköznapi esetben igen, de ezek inkább megerősítettek, mint eltántorítottak volna. Mikor Selymesilosvára meghívott a gyülekezet lelkipásztorának, akkor

a legkisebb gyermekem, Máté még csak öt hónapos volt, a kislányom pedig két éves. A gyerekeket nevelni kellett, fizikailag sokat igényelték az édesanyjukat, a háztartást vezetni kellett, a gyülekezetet szintén építeni kellett, nem hanyagolni. Mindezek mellett belecsöppentem egy új környezetbe, felújításba, költözésbe, a karácsony előtti időszakba, amikor nagyon sokat kellett szolgálni, távol lenni a családtól. Rengeteget készültem a szolgálatokra, leginkább éjszaka, de hála a férjemnek, a családomnak és nem utolsósorban az Úrnak, mindenre volt erőm a Krisztusban, aki engem megerősített és azóta is erősít. A gyülekezeti munka a hivatásom mellett a hobbim is lett, a kapcsolódásom, amelyben feltöltek lelkileg, ha testileg talán elfáradnék.

A kezdeti nehézségek ellenére ma már nem érzem azt, hogy nőként nehezebb lenne a szolgálat, mint például egy férfinak. Mindig adódnak nehézségek, de hiszem azt, hogy amint eddig, úgy ezután is megsegít az Úr, és terelgeti életemet a helyes irányba.

– Melyik volt eddig a legnagyobb örömed a szolgálati időszakodban?

– Több örömöm is volt. Lehetne úgy is fogalmazni, hogy minden sikerélmény örömet szerez, egy áldás, aminek örülni kell.

Ilyen öröm és áldás számomra a gyerekekkel való foglalkozás, az ő hálás tekintetük, szeretetük, visszajelzésük. Nagyon szeretek velük lenni, nevelgetni őket, vezetgetni istenhitüket.

A másik öröm az ifjúság, az, hogy ők is vágnak jönni a közösségbe, főleg egy olyan világban, ahol a világi dolgok nagyon elcsábítják a fiatalokat.

A harmadik a presbiterek összefogása, szolgálati vágya, szeretetük. Az ő segítségükkel, összefogásukkal képesek voltunk önerőből kápolnát építeni a falunak. Nagy öröm volt ezt látni, tapasztalni, hogy együtt, összefogással, az Úrba vetetett bizalommal mennyi mindenre képes lehet az ember, és

megszégyenít az Isten, amikor kicsinyhitűek lennénk.

A következő nagy örömöm a családlátogatások, amikor személyesen találkozom a hívekkel, a mindennapi életükkel. Beengednek az otthonukba, és a lelkükbe is ilyenkor. Mindezek együttesen adják az örömet a szolgálatban.

– Véleményed szerint mi veszélyezteti leginkább a mai hívó ember hitéletét?

– Egy ige jutott eszembe, amikor feltettem nekem ezt a kérdést: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd a testvéreidet!” (Lk 22,31–32) Ma is nagyon sok embert kiker a Sátán, megpróbál elcsábítani, és az ő rostájára teszi az embert. Mi ez a rosta a mai világban? A pénz szerelme. Sok családi élet ezért megy tönkre, sok gyermek a pénz szeretete miatt szenved, mert a szülő éjt nappallá téve dolgozik és fut a pénz után, majd a kezébe adja a drága telefont, csak azért, hogy hallgasson. Megveszi vele a gyereket, és az hallgat. Felnő a gyerek atyai és anyai példa nélkül, egyedül, magányosan a virtuális világban, virtuális barátokkal. Mindezek után már nem lesz fontos az Isten, a hit, a közösség, mert futni kell a pénz után, az Istenre nem lesz idő, ő nem kap helyet a mindennapi teendők mellett, mert olyan sok a munka. A gyerek pedig ezt látja, ebben nő fel, ebben szocializálódik. Nagy veszélye a mai hívó életnek, hogy elkopik az istenhit az emberek szívéből, életéből, a családból.

Az a jó, hogy van megoldás, és vannak olyan családok, amelyek meglátják ezt, és másképp élnek, másképp nevelnek, értéket közvetítenek, imádkoznak, istenhitre nevelik gyermekeiket, és ők is azon az úton járnak. Próbáljunk meg változtatni, mert Jézus értünk is könyörög és értünk is közbenjár az Atyánál, hogy ne fogyatkozzon el a hitünk!

KÁNYA ZSOLT ATTILA

Visszatekintés a 2025-ös REndítŐ-re

Lehet írni szép sorokat, de átérezni csak az tudja igazán, aki ott volt, aki benne volt. Az idei REndítŐ-n is hullt az áldás esője.

Az, hogy 2025-ben is volt REndítŐ, az Isten abszolút kegyelméről árulkodik. Számunkra ez az esemény minden évben meghatározó, és nem volt ez idén sem másképp. Tudatosítani kell magunkban azt, hogy nem egy természetes és magától értetődő dolog ennyi fiatal jelenléte egy ilyen keresztyén eseményen. Nem természetes sajnos mai világunkban az, hogy egy fiatal igent mond és eljön a REndítŐ-re. Az, hogy több mint 700 fiatal tette széppé és élővé Krasznán ezt a konferenciát, nem véletlen, nem természetes, nem

egyértelmű, hanem áldás. Áldás a javából. Ezt az áldást tapasztalni, ebben az áldásban benne lenni, ebben az áldásban megfürödni kegyelem. Kegyelem a javából. Megállni ennyi ember előtt, szemlélni a tömeget és látni a lelkes, étellel teli arcokat leírhatatlan érzés volt. Megélni azt, hogy ennyi fiatal magába emeli hangját az élő Isten felé, dicséri az Urat, rámosolyog a felebarátjára, az felemelő érzés. Egy ilyen pillanat kincs. Egy ilyen tapasztalni álom, mert az ilyen pillanatokban valami történik, az ilyen pillanatokban valami örökre megváltozik, mert egy ilyen pillanatban valami megrendül bennünk. Bennünk rendült, s csak remélni tudjuk, hogy másokban is. Mert ennyi fiatal felszálló imájától

valami valahol biztosan megváltozik. Mi azt éreztük, hogy annak a napnak ereje volt. Az a nap az a nap volt, amit az Úr rendelt, és mi vigadtunk benne. Benne voltunk, és aki nem, az benne akart lenni. Mert ebben az örömben Isten teremtményeiként mind benne akarunk lenni.

Lehet írni szép sorokat, de átérezni csak az tudja igazán, aki ott volt, aki benne volt. Mert ha benne vagy, megérted, de ha nem vagy benne, akkor sosem fogod érteni.

Lesz REndítŐ, ha az Úr is úgy akarja, 2026-ban is. Bárcsak eljönne akkor is minél több fiatal, ha idén nem is tudott, vagy esetleg nem akart csatlakozni. Az Isten alakú űr ott van mindannyiunkban, és bár sok mindennel lehet teletömni életünket, és meg lehet próbálni helyettesíteni Istent, nem érdemes, mert lehetetlen. Isten pótolhatatlan, a hiányát pedig örökké érezni fogod, mert ő így teremtett meg. Csak ő tehet teljessé, csak ő tehet egészsé, minden más próbálkozás felesleges.

Készítsd a szíved tehát, szántsd fel megkövült szíved, mert Istened a te szívedben is lakhelyet keres, és téged is meg akar áldani! Megteheti ezt egy REndítŐ-n, de bármikor máskor is, mert neki hatalma van rá. Az idei REndítŐ-n megtette, közel hajolt hozzánk, élő vizet adott, s aki jelen volt és kért belőle, elfogadta ezt a szeretetet, az nem ment üresen haza.

CSEKE KRISZTINA ÉS VALKI GERGŐ

Egyházmegyei ifjúsági zenés délután Érmelléken

Az Érmelléki Református Egyházmegye fiataljai közös éneklésre gyűltek össze Bályokon 2025. május 25-én. Az első alkalommal megszervezett esemény mintájául az egyházmegye énekkedvelő felnőttjeinek adventi találkozója szolgált.

A megjelenteket Törő Attila bályoki lelkész köszöntötte házigazdaként. Az énekdelután keretét az érmelléki fiatalokból álló Dicsér Band zenekar szolgáltatta. A repertoárjukból elhozott dalok: *Szentlélek Isten, jöjj szívéinkbe; A mélyből Hozzád száll szavam; Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Gyenge vagyok, ember; Ha mástól már segítség nem jó; Jézus, elhívtál; Te vagy a Királyom; Egy szív érettem dobogott; Nem értem és nem látom át; Mint árva vándor járom utam.*

A nyitó áhítatot Ádám Zsolt egyházkerületi ifjúsági lelkipásztor, KRISZ-koordinátor tartotta a 103. zsoltár első öt versszakából (az 5. vers az ifjúság szolgálatának éve igei mottójául szolgál): „Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót

tett veled! Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” Biztatott, hogy az idő előtt megfáradt, kiégett fiataloknak Isten megújulást, megerősítést ad.

A közös éneklést Keresztúri Zsuzsa (Bályok) és Matei-Csomós Szintia (Értarcsa / Székelyhíd) kísérte. Népdalzsoltárokat, ifjúsági keresztyén dalokat énekeltek el közösen: *Áldjátok Istent szent templomában* (150. népdalzsoltár); *Valóban jó, igazán szép* (133.

népdalzsoltár); *Szívből köszönöm, Uram; Mikor látom egeidet; Tüzed, Uram Jézus; Az Úrnak zengjen az ének; Áldd, lelkem, Istened; Isten fénye ott a sötétben; Új hálaének.*

A helyiek is hozzájárultak az alkalom még ünnepibbé tételéhez: a bályoki fiatalok énekkel és több verssel is szolgáltak.

Záróbeszédében Bara László esperes, bihariórszegi lelkipásztor abbéli örömét fejezte ki, hogy az éneklés során a generációk megtalálták a közös hangot, és megköszönte az egyházmegyei zenei előadónak, hogy együtt énekelte az egyházmegye ifjúságát – mintegy ifjúsági kórusként. A gyülekezeti ifjúsági kórusok sajnos kikoptak, helyettük azonban vannak dicsőítő zenekarok, énektalálkozók, ifjúsági rendezvények.

Herman Csaba egyházmegyei zenei előadó, albisi kántor köszönetet mondott a házigazdának és a résztvevőknek. A rendezvény szeretetvendégséggel zárult.

„Valóban jó, igazán szép, mikor együtt a közösség, Urunk áldja gazdagon.” (133. népdalzsoltár)

OROSZI KÁLMÁN

Szigetlankai kiskonfisok kirándulása és szatmári ifjak a REndítŐ-n

Csapatösszerázó kiránduláson vettek részt a szigetlankai kis konfirmandusok egy májusi hétvégén. Voltak Erdődön, Ákoson és Hada-don. A második napon csatlakoztak hozzájuk a szigetlankai nagykonfisok és az ifjak is, más gyülekezetből is, így egy nagy busznyi csapat vett részt a REndítŐ ifjúsági találkón, Krasznán.

Tizenketten indultak útnak az elsőéves szigetlankai kiskonfirmandusok. A kis tanítványi sereg első állomása Erdőd volt, az ottani történelmi jelentőségű váromról hallottak érdekességeket, majd a református templomban rövid bibliaórát tartottak. A következő megálló Ákos volt. A műemlék templom is a múltba vezetett, de öröm volt látni, hogy élő gyülekezet is van. Az első nap második felét Hadadon töltötte a csapat. A Degenfeld-kastélyban csapatjátékokon és bibliaórákon tanulhattak Jézusról és Jézustól. Beszélgetések Jézussal és Jézusról – ez volt a hétvége témája, és megtapasztalhatták azt, amit Jézus mondott: „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

A csodát és az életet Hadadon is bőséggel megtapasztalhatták. Egy olyan gyülekezet területén tölthették a minőségi időt, amely éppen templomot épít. Tötös Beáta lelkipásztornő bevezette a szigetlankaiakat az épülő templomba, és egy rövid bibliaórát is tartottak. Együtt énekeltek és figyeltek Isten ígéjére, a betonon, de már látva azt, hogy milyen

szép lesz az új „Sion”. Az este közös filmzéssel és jó hangulatú beszélgetéssel ért véget.

Másnap a reggeli áhítat után a buszt várták, amely Szatmárról indult szigetlankai ifjakkal és nagykatésokkal, valamint néhány Szamos-negyedi fiatallal. Együtt utaztak tovább, hogy részt vegyenek a Királyhágómelléki Református Egyházkerület ifjúsági találkozóján, a REndítŐ-n. Negyedjére rendezték meg a REndítŐ ifjúsági konferenciát a szilágysági Krasznán, mintegy hétszáz fiatal részvételével. Érted!? – Őszintén, nem. Legjobb pillanataimban úgy érzem, hogy értem, de utána kiderül, hogy mégsem értettem teljesen. Vagy mégsem értettem jól. Hogyan is érthetném, ha valaki meg nem magyarázza nekem? És ha elmagyarázta valaki, akkor megértem? Bárcsak ilyen könnyű lenne. Mire van még szükségem, és hogyan érthetem meg? Erre keresték a válaszokat Szegi Máté

somlyóújlaki lelkipásztor előadásában. Köszöntött Bogdán Szabolcs János püspök, dicsőített a krasznai REndítŐ Band és a debreceni Első lépés zenekar. Kisebb csoportokban pedig műhelyfoglalkozásokon, azaz előadásokon és építő beszélgetéseken is részt lehetett venni. Többek között Tolnai János egri lelkipásztor, szatmári ifjúsági előadó is előadást tartott, Kocsis Norbert Szamos-negyedi lelkészgyakornok és Kocsis Leila patóházai lelkipásztor láthatatlan színházat vezetett. Ezen a rendezvényen adták át az okleveleket azoknak az ifjaknak is, akik részt vettek az idei munkatársképző tanfolyamon.

A busznyi csapat élményekkel telve érkezett haza. A kiskonfisok összerázódtak, a nagykonfirmandusok pár héttel a konfirmáció előtt lelki megerősítést kaptak, az ifjak pedig tovább épültek a hitben.

RÁCZ ERVIN

XII. Érmelléki ifjúsági furulyás találkozó

Az Érmelléki Református Egyházmegegyes gyermek és ifjúsági furulyás csoportjainak találkozóját 2025. május 11-én, a hagyományának megfelelően, Érszőlősen tartották meg.

Az egy év kimaradás után, immár 12. alkalommal megrendezett találkozón három gyülekezet négy furulyás csoportja vett részt: Érszőlős két csoporttal, Bihardiószeg és Hegyközszentmiklós egygyel.

Az ifjúsági énekek közös tanulásával és éneklésével tarkított alkalmat Illyés Tamás érszőlősi lelkipásztor gyerekekhez szóló, szemléletes igei áhítata nyitotta meg. Az Istentől és Istennek éneklő gyermekeket az igehirdető két bibliai igehely alapján buzdította, hogy mindent, a zenélést is, lélekkel és Isten dicsőségére tegyenek: „Ujjongj Istennek, egész föld! Zengjétek dicső nevét! Magasztaljátok nagy dicsőségét!” (Zsolt 66,1–2); „Akár esztek tehát, akár isztok, vagy bármi

mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!” (1Kor 10,31)

Herman Csaba egyházmegegyesi zenei előadó, albisi kántor a zsoltáros alkalomhoz illő szavakkal köszöntötte az egybegyűlteket: „Énekeljétek neki új éneket, szépen zengjenek hangszereitek!” (Zsolt 33,3), és bemutatta a megjelent csapatokat.

Bara László esperes, bihardiószegi lelkipásztor örömet fejezte ki, hogy egy év ki-

maradás után újraéledt a rendezvény. Hálát adott azért is, hogy a mai gyerekeknek könnyebben megadatik a hangszertanulás lehetősége, és ezáltal részt vesznek a gyülekezeti életben is.

A csapatok keresztyén dalokat adtak elő furulyán (blockflöte). Érszőlős egy kezdő és egy többszólamú, haladó csoporttal, Bihardiószeg egy énekkar és orgonajátékkal kísért, vegyes csoporttal – a találkozó oszlopos tagjaként –, Hegyközszentmiklós pedig egy kezdő csoporttal jelentkezett. A felkészítő és karvezető kántorok és pedagógusok: Péter Ella (Érszőlős), Ghitea Angéla (Bihardiószeg), Béres Imre (Hegyközszentmiklós).

A fellépők emléklapot vehettek át, a megjelentek szeretetvendégségen vettek részt.

Legyenek ifjaink hangszerek Isten kezében, szolgáljanak még sokáig „szép zengéssel” az Ő dicsőségére!

OROSZI KÁLMÁN

Körösjánosfalva adott otthont a Fekete-Körös völgyi kistérségi presbitertalálkozónak

A Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége Körösjánosfalván tartotta meg a Fekete-Körös völgyi kistérségi presbitereinek találkozóját május 18-án, vasárnap délután. A Belényesi-medence református gyülekezeteit ötvenkét személy képviselte, presbiterek, lelkészek egyaránt.

Az együttlét Csiszér Norbert várasfenesi lelkipásztor áhítatával kezdődött. Igemagyarázatát az 1Kor 13-ra alapozta. Ebben az igeszében Pál apostol a szeretetről úgy ír, mint a közösség ajándékáról. Ez a legkimagaslóbb út, minden út közül a legalapvetőbb. „Isten szeretete – mondja Pál – kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által.” (Róm 5,5)

Az ékesszólás sem ér semmit, ha nem szeretetből fakad, vagyis bármit csinálunk, szeretetben kell csinálnunk. Ha nincs szeretet bennünk, a munkánk ugyan látszik, de mi magunk eltűnünk. Fontos, hogy a munka mellett ott legyen a szeretet, amely mindig a presbiter életének élén kell álljon. A vezetőknek nem szabad elfeledni, hogy rész szerint van bennünk az ismeret. Azért van a szeretet, hogy ezt pótolja.

Az igemagyarázat után elsőként a házigazda lelkipásztor, Szász Zoltán köszöntötte a Belényesi-medence gyülekezeteiből érkezetteket, majd Vasil István, az egyházmegyei presbiterszövetség elnöke osztotta meg gondolatait a résztvevőkkel.

Ezután érdekes interaktív előadást tartott Béres Levente lelkipásztor – aki az erdélyi egyházkerületből, a brassói egyházmegye kebelébe tartozó vízaknai református gyülekezetből érkezett –, *Gyülekezetem a világban, avagy Tükröm, tükröm, mondd meg nekem!* címmel. Az előadó kérdés-felelet formájában szólította meg a résztvevőket: Kik

vagyunk? Honnan vagyunk? Hol vagyunk? Eleinte nehézkesen indult az interaktivitás, de mivel a hallgatóság érezte a kérdések és az azokra adandó válaszok fontosságát, egyre többen bekapcsolódtak.

Mi a presbiteri megbízatás? Kitől kaptam? Miért kaptam? Mi a feladatom? – tette fel a kérdéseket Béres Levente. Kis gondolkodás után érkeztek a válaszok. A presbiter feladata, hogy hiteles képviselője legyen a gyülekezet érdekeinek. A presbiteri tisztség az egyházi közösségben felelősségteljes pozíció, a presbiterek a lelkéssel együttműködve döntenek a gyülekezet ügyeiről, beleértve az anyagi, szervezési és közösségépítő folyamatokat. A presbiterek fontos szerepet játszanak a közösségi események, találkozók és programok szervezésében. A közösségi krízisekben (pl. gazdasági kihívások, konfliktusok) a presbiterek segítenek az iránymutatásban és a támogatásban.

Fontos feladat minden presbiter számára, hogy megpróbálja a gyülekezetből kiindulva gondolkodni: mi az, ami működne, mi az, amire szüksége van a gyülekezetnek. Minden presbiter célja elsősorban az, hogy a közösség élő legyen, vagyis aktív gyülekezet legyen. Mivel a presbiter hitből és tapasztalatból táplálkozik, „láss és hallgass a szívedre!” – hallhattuk az előadó bátorító szavait. Isten arra méltat, hogy vezetők legyünk a gyülekezetben, a közösségben vagyunk valakik, ahogy Pál is volt valaki: hithű izraelita, majd Jézus elhívott szolgálja.

Végül most is, mint minden alkalommal, egy szavalatot hallhattunk az egyházmegyei presbiterszövetség elnökétől.

Az áldás után a házigazdák szeretetvendégségre Belényessonkolyosra hívták a jelenlevőket.

TÓTH ZSIGMOND BÉLA ÉS VASIL MARIA

Családi nap az Árva Bethlen Kata óvodában

Immáron harmadik alkalommal szenteltek egy teljes napot a legnagyobb kincsnek, a családnak a szatmárnémeti Árva Bethlen Kata Református Óvodában május 20-án.

„A család az, ahol az élet kezdődik, és ahol a szeretet soha nem ér véget.” (Ismeretlen szerző). Az idei családi nap Bauer Orsolya óvodavezető köszöntőjével indult, majd nt. Maior Ernő lelkipásztor egy igével és annak magyarázatával köszöntötte az egybegyűlteket. Minden szülőt arra buzdított, hogy erre a délutánra próbálják hátrahagyni a gondjaikat-bajaikat, s töltsenek igazán minőségű időt gyermekeikkel.

Elek Kinga, a református gimnázium aligazgatója néhány kedves szót szólt, és az iskola nevében hatalmas nagy szeretettel és egy csokor virággal köszönetet mondott az óvoda örökös dadusának, Liskai Ilonának.

A dada támogatása, odafigyelése, kitartása és szeretete nélkül az óvoda csapata sokkal szegényebb lenne.

A kedves szavak után a gyerekeket nagyon sok érdekesség várta: családi hangulatú játékok, ugrálóvár, „lovarda”, ahol pónin lovagolhattak és egy aprócska csikót simogathattak, nyuszisimogató, fagylatozó és nagyon sok harapnivaló.

Az Úr gondviselésének köszönhetően még a hosszas rossz idő is napsütés váltotta fel. A délután vidáman, játékosan, családi hangulatban telt. Mindenért Istennek legyen hála!

BAJNAI MELINDA

Hálaadó istentisztelet Vámfaluban

Nagy örömmel és hálaadással teli napra virradt a vámfalui gyülekezet május 11-én. Végre elérkezett az a nap, amelyre már oly sokat készültünk Isten segítségével. A vasárnap délutáni istentiszteleten megünnepeltük a templom felújítását, hálát adtunk az Úrnak minden támogatásáért, és megköszöntük a sok segítő kéz szolgálatát.

Az istentisztelet ft. Bogdán Szabolcs János igehirdetésével kezdődött. A püspök úr az Isten dicsőségére végzett munkát emelte ki prédikációjában. A köszöntések után ünnepi beszédet mondott Gellén Sándor Károly, a nagybányai református egyházmegye esperese, és Miklós Csaba, egyházmegyei főgondnoka. Az ünnepély fényét emelte egyházközségünk énekkarának háromszori szolgálata, Cseh Ilike énekkari tag és Mali Benjámin vallásórás gyermek versmondása, az egyházközség ifjúsági közösségének éneke és Mali Kincső Hajnalka szavalata. A meghívott lelkipásztorok igei köszöntővel adtak hálát a nagy munka befejezéséért, és üdvözlötték a népes gyülekezet tagjait. Az ünnepi istentisztelet a püspök úr áldásával zárult, majd szeretetvendégség és ünnepi vacsora következett.

Példaértékű összefogás eredménye volt ez a munkálat. Az egyházközség túlnyomórészt saját bevételeiből, az egyháztagok áldozatos adományait felhasználva újította fel a templom külsejét és környékét, kifestették az irodahelyiséget, és az ünnepre készülve kicserélték a templomi terítőket is. Joggal mondható el: hálával és köszönettel tekinthetünk az elmúlt időszakra, jó reménységgel az előttünk állóra.

Templomunkat 1911–1912-ben építették, miután az előző 1910-ben leégett. Utoljára 1984-ben renoválták külsőleg. A mostani külső tatarozás 2024. augusztus végén kezdődött, Bocsó Attila főgondnok és ifj. Sándor Árpád gondnok vezetésével. A főgondnok, aki építőipari vállalkozó, a presbitérium teljes jóváhagyásával és állandó támogatásával látott munkának a csapatával, melynek a következő mesteremberek voltak tagjai: Cseh Géza, Demeter Albert, Lajos Albert, Pető Imre és Sándor Norbert egyháztagok. Hálás szívvel köszönjük munkájukat.

A teljes külső fal megújult, beleértve a tornyot és a templomhajót is. Kijavították a falrepedéseket, a tető alatti ereszt is, és lefestették a megjavított falat. Hogy a fal színe összhangban legyen az egyházközség már meglévő, renovált épületeinek színével, hasonló barna színt használtak az oszlopok, ablakok, illetve a torony széle, kontúrjai mentén. Átfestették a toronyórát is. Kijavították és átfestették az alapzatot, köré járdát öntöttek. A bejárat oszlopokat és ajtókat is átfestették. Kicserélték a templom összes külső ablakát. A tetőzetet lemosták, megtisztították, mert a csere nem volt indokolt. A csatorna-, illetve lemezelési, lambériaszerezési munkálatokat Cseh Rudolf presbiter testvérünk végezte fia, Cseh Roland segítségével. A bejárat, mindkét terasz feletti toronygömböket is felújították. Új lefolyókat készítettek, új párkányokat az ablakok alá, új lemezlambériát szereltek fel a bejárat ajtó feletti teraszon mindkét oldalon és az újonnan épült mellékhelyiségnél is. A templom tetőzetéről az esővizet földbe lefektetett csöveken vezetjük el a Tálna-patak felé.

A templom mellé újonnan épített egy kétbejáratú mellékhelyiséget Bocsó Attila, díjmentesen. A vízszerezési munkálatokban Rákos Rudolf egyháztag segített. A villanszerelést Demeter Zsolt presbiter végezte, Cseh Loránd, ifj. Derecski István és ifj. László Vince presbiterek segítségével. A mellékhelyiségeket Frond Imre presbiter burkolta csempével. Hálás köszönet nekik. A régi, fából készült mellékhelyiséget lebontottuk és eltávolítottuk.

Közben rendeztük, füvesítettük a templom körüli területeket is. Az újonnan kialakított virágágyásba a presbiternők ültettek virágot. Köszönjük szépen Mali Attila egyháztag felajánlását: sok szép virágot adott nekünk jutányos áron és díjtalanul is. Mali

Géza egyháztag két szép hirdetőtáblát készített díjmentesen erre az alkalomra. Ezeket a bejárat ajtó mellett helyeztük el. Teljes összefogás volt a sok közmunkában, egyháztagok, harangozó, presbiterek lelkesen tevékenykedtek. Szívből kívánom, hogy az Úr áldja és őrizze mindenki életét és szolgálatát!

Ezen munkálatok fedezéséhez a vámfalui gyülekezet a saját adományaival fenntartó személyenként járult hozzá, összesen 188 345 lejjel. A polgármesteri hivataltól 15 000 lejt kaptunk. Köszönjük szépen! Holland testvéreink 4000 eurót küldtek javunkra, illetve a mai ünnep költségeire is küldtek 500 eurót. A templom külső renoválása tehát legnagyobb részben a gyülekezet adományaiból valósult meg. Istennek legyen hála, hogy mindezt el tudtuk végezni! Hálás köszönet mindenki adományáért, munkájáért, szolgálatáért és mindennemű segítségéért. Isten megáldotta a vámfalui hívek keze munkáját és imádságos lelkületét.

Soraimat Kolos Vince templomépítő szavaival zárom, az 1912. évi templomépítési naplóból: „Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogy nem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen” (Ef 3,20–21)

Szeretethíd a Nagykárolyi Egyházmegyében

Májusban több gyülekezet is csatlakozott a Szeretethíd Kárpát-medencei református önkéntes napok kezdeményezéséhez a Nagykárolyi Református Egyházmegyében.

SZILÁGYSZÉR

A Szeretethíd program keretében közösségünk ismét összefogott, hogy kézzelfogható módon fejezzük ki a mások iránti szeretetünket és gondoskodásunkat.

A nap folyamán a közel 60 résztvevő több csoportra oszlott, hogy különböző helyszíneken, különböző módokon szolgáljunk. Az egyik csapat a kápolna és a játszótér környékének szépítésén dolgozott. Lelkesen ültették a virágokat, gyomláltak, és megmetszették a fákat, hogy rendezett és barátságos környezet fogadhassa az ide látogatókat. Eközben a nagyobb fiúk és a férfiak a temetőben takarítottak, szemetet szedtek, tisztították és gondozták a temető környezetét, ezzel is tiszteletet tanúsítva az előttünk járók emléke iránt. A legkisebbek sem maradtak tétlenek: néhány anyukával együtt meglátogatták a gyülekezet azon tagjait, akik már betöltötték a 80. életévüket. A gyermekek énekszóval, mosollyal és egy kis süteménnyel lepték meg az időseket, azok pedig meghatódva fogadták a figyelmességet. Mindeközben a többi anyuka az ebéd elkészítésén fáradozott, hogy a közös munka végeztével mindenkit megvendégelhessünk egy finom, szeretettel készült étellel. Az asztalnál együtt ülve hálaadással emlékeztünk arra, milyen jó adni, szolgálni és egymás terhére hordozni. A nap végére nemcsak a környezet vált szebbé, hanem szívünk is gazdagabb lett a közösen átélt élmények által. Hálásak vagyunk Istennek ezért a szolgálati lehetőségért, és mindazokért, akik részt vettek benne – legyen az akár egy kapavágás, egy sütemény, egy mosoly.

Csűrös Róbert

NAGYKÁROLY-KERTVÁROS

Idén is örömmel és már sokadik alkalommal csatlakoztunk a Szeretethíd Kárpát-medencei református önkéntes napok kezdeményezéséhez. Gyülekezetünk nőszövetségi csoportjával és vezetésével a Down-központ közösségét látogattuk meg, hogy együtt töltsünk

egy vidám, szeretetteljes délutánt. Szívből, szeretettel vittük az ajándékainkat – gyümölcsöt, édességet, kézzel készült levestésztákat –, de amit kaptunk, az sokkal több volt. Szemek csillogása, őszinte ölelések, közös ének és nevetés – ezek voltak az igazi ajándékok. Majd közös sütés, teázás és beszélgetés tette színesebbé az együttlétet. Örömmel fogadtuk az általuk készített meglepetésajándékokat is. Megható volt látni, ahogyan a különböző korosztályok összhangban, nyitott szívvel kapcsolódnak egymáshoz. A Szeretethíd számunkra nem csupán program, hanem lehetőség is arra, hogy híd legyünk ember és ember között – Krisztus szeretetében. Hálásak vagyunk, hogy részesei lehettünk ennek a napnak!

Egy másik napon a gyülekezet V–VI. osztályos vallásórásai különleges küldetésre indultak: szeretetet vinni – kézzelfogható és szívből jövő formában is. A Szeretethíd akció keretében elsőként a Kálvin János tagóvoda kicsinyeit látogattuk meg, nem üres kézzel, hanem énekelve, lufikkal, édességgel, bibliai színezőkkel leptük meg őket és az intézmény dolgozóit is. A találkozás során láthatóvá vált: a szeretet valóban képes hidat képezni korosztályok és szívek között. Mi pedig nem csupán ajándékokat vittünk – Jézus szeretetének hírnökei lettünk. Majd a város utcáira is kilépve iges kártyákat osztogattunk a járókelőknek. Egy kedves mosoly, egy rövid beszélgetés által épült híd két ember között. A Szeretethíd akció idén is azt mutatta meg: bár nem mindig könnyű elindulni, átlépni a saját határainkon, mégis amikor adunk, mi magunk is gazdagodunk. A legkisebb ajándék is nagy hatással lehet, ha szeretetből fa-

kad. Mert Jézus szeretete nemcsak tanítás, hanem cselekvő, élő valóság, amely rajtunk keresztül is továbbadható. Hálásan köszönjük a Magyar Református Szeretetszolgálatnak, a Szeretethíd munkatársainak a pólókat, a kertvárosi gyülekezetnek a támogatást és legfőképpen a gyerekek szolgálatát! Maradandó élmény lesz!

Tolnay Adrién

GENCS

A gencsi református gyülekezet tagjai idén is örömmel csatlakoztak a Magyar Református Szeretetszolgálat önkéntes programjához, melyre szerte a Kárpát-medencéből 13 244-en regisztráltak az idén.

Lelkesedéssel tették szebbé a templom környezetét a Szeretethíd akcióban részt vevő gyermekek és felnőttek: takarítottak, festettek, rendbe tették a templom körüli virágágyásokat.

Forró Csaba

SZANISZLÓ

A szaniszlói Báránycsapat lelkes csapata május 23-án csatlakozott a Magyar Református Szeretetszolgálat önkéntességre felhívó programjához, a Szeretethídhoz. Jó szívvel végzett munkájukkal a templom körüli virágágyásokat és az udvart varázsolták széppé. A település szívében található rendezett templomkert szorgos kezükkel tették még szebbé.

A Szeretethíd akció nemcsak a környezet szépítését szolgálta, hanem a közösségi összefogás és az önkéntesség fontosságára is ráirányította a figyelmet.

Balla Árpád

